ſuurt illo ja õitſamiſt keſk küla kulis. Ta läks ſelle heäle järrele, ja tulli wimaks kõrtſi ette, kus ta ühhe ſure hulka rahwaſt leidis, kes ennamiſt keik joobnud täis ollid kui pillid. Monned pühherdaſid pitkali maas mudda ſees, ja ei teädnud taewaſt egga maaſt: teiſed oksendaſid aia äres; weel teiſed tuikuſid alla peäl, karjuſid ja laulſid kui jõlledat: kaks meeſt ollid teine teiſe karwus kinni, ja kiskuſid ennaſt kui tiggedad koerad. Kui Joſep ſedra näggi, ſai temma meel wägga haigeks, ja ta tahtis jallapeält ümberpöörda ja jälle koio pole minna, ſeſt ta mõtles: „mis ma lähhän ſelle rahwaga „küllitſema, kel õiget meelt peas ei olle. „Jummal maksa mo tullemiſſe waewa!" Ta olli jo ümberpöörmas; agga üks joobnud seggane mees hüdis tedda tagaſi. „Kuhho ſa lähhäd, wennike?" — ütles ſe mees. — „Tulle ommeti ligge-

„male, ja katſu meie illo, ja olle römus „meiega!" — Ja nenda hakkas ta Joſepi käewarreſt kinni ja weddas tedda pool wäggiſe, kõrtſi ette. „Kõrtsmik!" kisſendas ta, „to wina!!" — Kõrtsmik tulli wina puddeliga, ja ſe mees tahtis wäggiſe Joſepile ſutäit wina ſiſſe wallada: agga Joſep tännas tedda, ütteldes: „olle terwe, naber, omma hea tahtmiſe poleſt; agga ärra panne pahhaks, „et ma ſinno heateggemiſt ei woi wastowõtta."

Se mees. Egga Jummala wiljoke kahjo ei te!

Joſep. Tõſſi kül, kui meie ſedda kaſſinaſt ja ükſpäinis ihho toidusſeks ja termiſſe üllespiddamiſſeks prukime. Agga liig teeb kahjo iggas asjas.

Se mees. Egga üks ſutäis liaks ei olle.

Joſep. Jo üks pool ſutäis on liaks, kui ma ſedda õigel aial ei wõtta, ja il-

Eesti Ma Rahwa Kalender 1789, lk. 24